

Omringd door water

Stephanie Butland

Omringd door water

Vertaald door Inge de Heer

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 472 0384 1

© 2014 Stephanie Butland

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Inge de Heer

Oorspronkelijke titel *Surrounded by Water*

Oorspronkelijke uitgever Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Andy & Michelle Kerry/ Trevillion Images (vrouw),

© Alina Simota, *My Side of the City* (steiger)

Foto auteur © Alan Butland

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor mijn oma's
Isabel en Ursula,
die altijd hebben geweten
dat ik een schrijfster ben

Mike,

Dit is belachelijk. Het is vier uur 's ochtends en ik zit beneden in het donker bij het schijnsel van een zaklantaarn een brief aan je te schrijven. Ik heb geen zin om het licht aan te doen. Ik weet niet waarom. Ik weet niets. Ik weet niet wat voor dag het is. Ik weet niet waar je bent, maar ik weet wel dat je ergens bent. Je kunt niet nergens zijn. Niet helemaal. Je kunt niet gewoon weg zijn.

Toen Blake in tranen en in uniform voor de deur stond kon ik alleen maar denken dat je gewond was, dat je iets overkomen was, dat je een stompzinnige dronken automobilist in de weg had gestaan of je had gemengd in een uit de hand gelopen ruzie. Ik weet nog dat ik dacht: zul je net zien dat je gewond bent geraakt bij het uitlaten van de hond, terwijl het juist je werk is dat gevaarlijk zou moeten zijn. Ik stelde me al voor dat we je allemaal zouden plagen omdat je in moeilijkheden was geraakt terwijl je een West Highland-terriër uitliet. Ik wilde niet naar Blakes gezicht kijken. Het was een gezicht dat volstrekt niet van plan leek om te plagen, dus ik keek niet. Ik kon het niet.

Ik nam mijn jas van de haak en trok hem over mijn pyjama aan, want ik ging ervan uit dat Blake me naar het ziekenhuis zou brengen om je te bezoeken. Ik begon er ernstiger over na te denken: dat het zo naar zou zijn als het iets was waardoor je je werk niet meer zou kunnen doen, bijvoorbeeld omdat je in een rolstoel terecht zou komen of je gezichtsvermogen kwijt was geraakt, en dat we er ons hoe dan ook wel doorheen zouden slaan, omdat... nou ja, omdat we geen keus hadden, toch? Jij en ik zou het zijn, onze wereld binnen de grote wereld, een dooier in een ei. Het zou wel lukken. We zouden het wel redden. Het zou niet de eerste keer zijn dat het allemaal niet volgens plan verliep. Ik was helemaal klaar om sterk te zijn.

Maar mijn vingers worstelden met de rits en alles werd wazig en Blake zei nog steeds niets, ook al vroeg ik honderduit. 'Wat is hem overkomen? Waar is hij? Was het een auto-ongeluk? Heeft iemand hem geslagen? Waarom kan hij maar niet

leren dat buiten dienst nu eenmaal buiten dienst is?’ Hij huilde alleen maar, en legde zijn handen op mijn handen en haalde ze van mijn jas af. Hij zei twee keer mijn naam, één keer zacht en de tweede keer zo nadrukkelijk dat ik hem wel aan moest kijken, en toen wist ik het.

Blake ving me op toen ik viel. Voor het tot me doordrong wat er gebeurde lag ik op de bank en probeerde hij me godbetert thee te laten drinken. Ik geloof dat ik heb gegild. Het kan zijn dat ik de kop heb weggesmeten – er zit in elk geval een vlek op de muur – en ik trilde en trilde maar en hij zat naast me en zei van alles, maar ik hoorde niets. Niets. De krant lag op de grond; we waren halverwege het cryptogram toen jij Pepper was gaan uitlaten. Ineens wist ik die ene waar we helemaal niet uit hadden kunnen komen. Drie horizontaal: rolmops (6). Potvis. Natuurlijk. Hoe vaak hebben we wel niet geconstateerd dat het, als je het eenmaal weet, onbegrijpelijk is dat je er ooit niet op hebt kunnen komen? Ik deed mijn mond open om dat tegen je te zeggen. Maar je was er niet. En heel even zag ik hoe de wereld zonder jou zou zijn. Ik geloof dat ik plukken van mijn haar eruit trok.

Ik weet niet waarom ik niet ongerust was toen je zo lang wegbleef. Ik nam denk ik aan dat je een oud dameetje had gevonden die je kon helpen oversteken. Misschien stond ik er niet eens bij stil. Ik kijk nu al terug op die blij, argeloze persoon die ik toen was en herken haar nauwelijks meer. Dat was een andere wereld. Een betere wereld.

Andy kwam – ik denk dat Blake hem had gebeld – en hij pakte mijn hand. Hij huilde, maar ik niet. Ik werd gewoon misselijk bij de gedachte dat in mijn leven nog talloze handen de mijne zouden aanraken, maar nooit meer de jouwe. Ik had het gevoel dat ik ook onder water was, bij jou, hoewel ik natuurlijk wist dat je eruit was gehaald. Pepper sprong bij me op schoot. Hij was nog een beetje vochtig – Blake zei dat hij door op de oever te staan blaffen en daarna rondjes te zwemmen de aandacht had gevestigd op waar jij was – en zijn vochtige vacht leek het enige te zijn dat echt was in deze hele, afschuwelijke wereld.

Sindsdien heb ik rondgestrompeld in het zwartste zwart. Hoewel het nog niet eens twee dagen geleden is, heb ik nu al het gevoel dat deze vreselijke plek voorgoed mijn thuis zal zijn. Ik had me nooit kunnen voorstellen hoe donker, plat en oneindig het hier zou zijn. Misschien doe ik daarom het licht wel niet meer aan; het is toch zinloos. Het houdt het donker niet tegen.

O god, Mike. Ik hou het hier niet uit, maar tegelijkertijd kan ik hier niet weg. Ik kan niet geloven dat het waar is. Je zou me dit niet aandoen. Vast niet. Dat had je beloofd. Je bent degene die me hoort te beschermen, dus je kunt dit niet veroorzaakt hebben.

Trouwens, je bent zo veelomvattend. Je kunt niet nergens zijn. Waar ben je?
Kom naar huis.

E xxx

Blake en Andy hadden niet besproken wat ze zouden gaan doen toen ze Elizabeth bij haar schoonmoeder hadden achtergelaten, acht uur nadat iemand die laat op de avond zijn hond had uitgelaten de alarmcentrale had gebeld om te melden dat er een doorweekte en bewusteloze jonge vrouw op de oever van Butler's Pond lag, en hun wereld in één klap op zijn kop had gezet. Ze hadden de stoïcijnse instructies van Patricia opgevolgd – 'jullie weten dat je niets voor ons kunt doen, dus laat ons maar even met rust' – en waren vertrokken, de twee vrouwen naast elkaar op de bank achterlatend. Elizabeth huilde niet meer, maar bracht een vreemd, aanhoudend, droef geweeeklaag voort, alsof haar lichaam al niet meer kon ademen zonder ook te jammeren; Patricia keek met glazige ogen strak voor zich uit, en in haar vooruitgestoken kin pulseerde een ader.

Hoewel er niet over gesproken is, hebben beide mannen het gevoel dat ze maar één ding kunnen doen. Bij het hek zegt Blake: 'Zullen we een kijkje gaan nemen?' – een vraag die eigenlijk geen vraag is. Ze leggen de kleine kilometer naar Butler's Pond zwijgend af, terwijl Throckton om hen heen ontwaakt.

Andy haalt zijn telefoon tevoorschijn. Hij kiest een nummer, wacht en vraagt zich af of hij het zal kunnen verdragen zijn zich uitrekkende vrouw te horen, zacht van de slaap. 'Met mij,' zegt hij als ze opneemt, en na een korte stilte: 'Eigenlijk niet. Michael is dood. Michael is verdronken.' Zijn stem is toonloos en gespannen: voorlopig vastgezet tot het veilig is om echt te gaan nadenken over wat er is gebeurd. Het is nog te vroeg om langer dan een tel een blik te kun-

nen werpen op de dood van de man die vanaf zijn kindertijd zijn boezemvriend is geweest. Blake houdt de pas in om gelijk op te gaan met Andy en luistert mee terwijl Andy de vragen van Lucy beantwoordt: 'Ik ben met Blake samen... het lijkt een ongeval... nee, ik ga naar mijn werk... dat weet ik eerlijk gezegd niet... goed. Doe ik.' Hij beëindigt het telefoontje en zegt: 'Ze zegt dat ik ervoor moet zorgen dat ik iets eet voordat ik aan het werk ga. En ik moest je laten weten dat ze aan je denkt.' Blake knikt. Andy belt haar opnieuw. Tot zijn verbazing trillen zijn handen niet. 'Weer met mij. Wat ik nog wilde zeggen: ik hou van je.' Als het nieuws zich die ochtend door Throckton verspreidt zullen er meer mensen zijn die tegen anderen zullen zeggen dat ze van hen houden. Die het gevoel zullen hebben: voor hetzelfde geld was een van ons weggenomen.

Omdat het nog donker is, maakt de met schijnwerpers verlichte plek waar Michael verdronken en Kate Micklethwaite gered is eerder een vreemde dan een droevige indruk. Kate ligt in het ziekenhuis, braakt water uit haar longen en ingewanden, rilt en is niet in staat om te spreken, zich te concentreren of iets anders te doen dan zich overgeven aan naalden, infusen en snoeren, en zal zich daar later niets van herinneren. Michael, wiens lichaam een tijdje geleden door Blake geïdentificeerd is, ligt inmiddels in het mortuarium, waar een lijkschouwer later zal bevestigen wat Elizabeth al te horen heeft gekregen: dat hij verdronken is. Levend het water in gegaan, dood eruit gekomen. Zo simpel is het.

Blake en Andy staan toe te kijken hoe het gras, de modder en het water gefotografeerd en nauwkeurig onderzocht worden. Hoewel Butler's Pond over het algemeen als een mooi plekje wordt beschouwd, geschikt voor zondagse wandelingen, het uitlaten van de hond en picknicks, is dit niet het fraaiste stukje ervan. Het is zo'n plek waar afval naartoe waait en zich ophoopt. De dienstdoende agent, die de toeschouwers herkent, biedt aan het afzetlint op te tillen, maar Blake gebaart dat het niet hoeft. Ze staan dichtbij genoeg.

'Ongelooflijk,' zegt Andy na een tijdje.

'Je moet het water nooit onderschatten,' zegt Blake.

'Het was gekkenwerk om erin te gaan,' mompelt Andy. Ze denken allebei aan die keer, een halfjaar geleden, dat Michael als een van

de eersten bij een woningbrand was gearriveerd, het pand in was gelopen en met een moeder en baby weer tevoorschijn was gekomen. Iedereen was tegen hem tekeergegaan – de brandweer, zijn meerderen, Elizabeth, Patricia – maar hij had voet bij stuk gehouden: iemand moest die mensen redden. De brandweer was op zes minuten afstand geweest, en Michael wist dat dat voor een peuter lang genoeg was om aan rookverstikking te overlijden. Dus was hij naar binnen gegaan.

Blake had die dag samen met Michael dienst gehad. Hij herinnerde zich dat ze vlak voordat het telefoontje binnenkwam allebei hun gezicht naar de wind hadden gekeerd en de ander hadden gevraagd of die soms ook een rooklucht rook. De procedure was hun allebei bekend: de burens uit hun huis halen, iedereen op afstand houden en op de brandweer wachten. Nooit, maar dan ook nooit een met rook gevulde ruimte in gaan, tenzij je absoluut zeker weet dat je er weer uit kunt komen. Maar Michael was naar binnen gegaan, en er zat niets anders op dan wachten en hopen. De hoop was vlak voordat de eerste brandweerwagen aan was komen rijden opgeraakt. Blake keerde zich naar de brandweelieden en vertelde hun wat er was gebeurd. Toen hij zich weer omdraaide, zag hij Michael zwartgeblakerd en hoestend het pad op komen rennen, een jonge vrouw voortstuwend die het uitgilde, elke lijn van haar lichaam een gebed, terwijl ze een kind droeg dat stil en roerloos in haar armen lag.

Daarna brak de georganiseerde chaos los en kwamen de brandslangen, het water en de scherpe, branderige rook.

Het had maanden geduurd voordat Michael aan Andy had opgebiecht – het was laat, er was drank in het spel en ontkennen kon altijd nog – dat er een moment was geweest waarop hij had gedacht dat hij zou omkomen, en dat hij doodsangsten had uitgestaan en het leven sindsdien nooit meer helemaal hetzelfde was geweest, hoewel hij niet precies kon zeggen waarom. Andy had hem in een taxi naar huis gezet en ze hadden het er nooit meer over gehad. Nu wou hij dat hij meer vragen had gesteld.

‘Ik denk niet dat hij er iets van heeft gevoeld,’ zegt Blake met haaperende stem. Andy weet niet of hem om een medisch oordeel of een

troostend woord wordt gevraagd, maar hij knikt instemmend. Dan draaien ze zich om en lopen naar het dorp terug, de ogen van de eerste nieuwsgierige hardlopers en hondeneigenaren mijddend, terwijl de dag er in de hemel echt vaart achter zet. Ze vormen een vreemd stel – of dat zouden ze in elk geval doen als ze er niet voornamelijk zouden uitzien als twee mannen die na een doorwaakte nacht op weg naar huis zijn, verenigd door iets buiten henzelf. Blake is lang en stevig, recht en sterk. Alleen bij grondige inspectie zou blijken dat zijn uniform niet meer zo fris is als toen hij het had aangetrokken voordat hij naar zijn werk was gelopen, zestien uur geleden. Zijn pet verbergt zijn kalende hoofd, dus hij ziet er jonger uit dan zijn zevenenveertig jaar wanneer hij die draagt. De schaduw van de klep verbergt de schaduwen onder en in zijn ogen. Andy is bij hem vergeleken tenger en klein, hoewel ze maar tien centimeter in lengte verschillen, maar de arts loopt met gebogen hoofd en toont zijn vermoeidheid. Hij draagt niet bij elkaar passende kleren, en door zijn stevige wenkbrauwen en donkerbruine haar lijkt zijn bleke huid nog bleker. Hij had zich haastig in het donker aangekleed, op de tast, om geen lawaai te maken, terwijl hij wanhopig had geprobeerd de woorden die hij net had gehoord te begrijpen. ‘Ik vraag het je omdat je een vriend van hen bent,’ had Blake gezegd, ‘maar je medische blik zou van pas kunnen komen. Ik wil geen willekeurige arts die nachtdienst heeft als ik hier iemand kan krijgen die ze kent. Voor het geval dat. Kom en vorm je een oordeel.’ Lucy was rechtop in bed gaan zitten en had het licht aangedaan terwijl hij onder in de kast naar zijn schoenen zocht. ‘Nu slapen de jongens voor de verandering eens en ben jij degene die me wakker maakt,’ had ze gezegd, en toen had hij haar van ontsteltenis eenvoudiger en sneller dan hem lief was verteld wat er was gebeurd. Michael, de man die getuige was geweest bij hun huwelijk, die peetvader was van hun tweeling: zo was hij nog hier en zo lag hij dood in het donkere water. Lucy had grote ogen opgezet. Ze had hem weggeduwd: ga, ga naar Elizabeth, kijk wat je kunt doen, zeg haar... Ze had gearzeld, want wat moest er eigenlijk tegen Elizabeth gezegd worden? Andy had haar een zoen op haar kruin gegeven en was de kamer uit gegaan. Hij was iets langer dan noodzakelijk op de bovenste traptree blijven zitten

om zijn veters te strikken en moed te verzamelen voor wat hem te wachten stond en had zich gerealiseerd dat hij er hoe dan ook gewoon doorheen zou moeten.

‘Ik moet terug naar het bureau,’ zegt Blake als ze op het marktplein aankomen. ‘En jij?’

‘Ik weet het niet.’ Andy heeft nog tijd om naar huis te gaan, te douchen, naar een tekenfilm te kijken met de jongens en Lucy te laten weten dat alles in orde is met hem. Hij heeft tijd om hen aan te raken, alle drie: een eenvoudige aai over een bol of streling van een hand zou hem misschien al troost kunnen bieden. Maar hij vertrouwt zichzelf niet helemaal. ‘Ik denk dat ik me een halfuurtje terugtrek in de spreekkamer voordat ik begin.’ Het bed zal te smal zijn om echt lekker te liggen en het warme water van de douche zal opraken voordat hij zich goed en wel gewassen heeft, en dat is voorlopig beter en veiliger.

‘Ik ga straks nog wel even bij Elizabeth kijken,’ zegt Blake. ‘Ik kan Pepper meenemen als ik Hope uitlaat.’

‘Ik ga op weg naar huis bij haar langs,’ zegt Andy. En hoewel ze elkaar gesignaleerd zien, nemen ze met een handdruk afscheid.

‘Het is vreselijk dat we praktisch moeten zijn, maar het is nu eenmaal zo,’ zegt Patricia later. Elizabeth knikt, maar is het er niet mee eens. Ze is nauwelijks van de plek afgekomen waar Blake haar naartoe had geleid toen hij haar het nieuws kwam vertellen. Af en toe pakt Patricia de tot een prop verfrommelde tissues op die om haar schoondochter heen liggen. Af en toe staakt ze haar bezigheden om zelf een paar tranen te laten, bijvoorbeeld als ze onverwachts op iets stuit: het handschrift van haar zoon op het notitieblok in de keuken, zijn modderige sportschoenen bij de achterdeur. Op de eerste dag was in alle vroegte de telefoon gegaan, en zij noch Elizabeth had aanstalten gemaakt om op te nemen. Ze hadden als verlamd naar de opgenomen stem van Michael zitten luisteren, die de beller opgewekt liet weten dat hij zo gauw mogelijk teruggebeld zou worden. Het was de enige keer dat Patricia getroost werd door Elizabeth: wat de net kinderloos geworden moeder met afgrijzen vervulde, maakte de weduwe blij, en die had ’s nachts het antwoordapparaat weer in-

geschakeld, plaatsgenomen op de onderste traptree en met haar mobiel keer op keer het nummer gebeld, tot de stem van haar man als een deken werd. De woorden had ze zo vaak gehoord dat ze betekenisloos waren geworden, maar het stemgeluid was warm en troostend.

Nog geen achtenveertig uur na het kloppje op de deur dat het leven van Elizabeth voorgoed zou scheiden in een Ervoor en Erna heeft ze gesprekken gevoerd over de identificatie van Michael (wat Blake op zich heeft genomen), het gerechtelijk onderzoek (gestart en uitgesteld), de begrafenis (over een week), het bezoeken van de rouwkamer (iedereen schijnt te vinden dat ze dat moet doen), de vraag of haar zus al dan niet uit Australië moet overkomen (iedereen schijnt te vinden dat Mel dat moet doen), en het meisje dat door Michael gered is (en dat in het ziekenhuis ligt, in shock en uitgeput maar lichamelijk niet in gevaar). Ze heeft ermee ingestemd de dominee, de begrafenisondernemer en de baas van Michael te ontmoeten. Ze heeft krampachtig geweigerd over dood of stoffelijk overschot te spreken of zelfs maar de verleden tijd te gebruiken als het over Michael gaat. Er wordt van haar verlangd dat ze allerlei volwassen dingen doet, terwijl ze daar nooit minder toe in staat is geweest dan nu. Als ze in het bureau de envelop heeft teruggevonden waarop Michael met hoofdletters MOCHT MICHAEL ALS EERSTE DOODGAAN had geschreven, en als ze met haar hand over de naastliggende envelop met het opschrift MOCHT ELIZABETH ALS EERSTE DOODGAAN strijkt en wou dat zij inderdaad als eerste dood was gegaan zodat ze dit allemaal niet had hoeven meemaken, huilt ze opnieuw. Maar het zijn geen tranen van verdriet; het zijn tranen van dankbaarheid. Elizabeth denkt terug aan die middag dat Michael er met haar voor was gaan zitten en had voorgesteld dit te doen.

Het was niet lang na hun trouwen en ze had hem uitgelachen, maar toen ze de uitdrukking op zijn gezicht had gezien, toen hij had gezegd: 'Elizabeth, juist jij en ik weten hoe plotseling je iemand kunt verliezen,' had ze zich geschaamd en de taak ernstig opgevat. Ze hadden allebei al een ouder verloren. Ze hadden elk een kopie van hun testament in de envelop gedaan. Daarna had Michael ook nog voor ieder een kopie gemaakt van de gegevens omtrent hun graf.

‘Meen je dat?’ had Elizabeth gevraagd toen hij het graf had gekocht. ‘We zouden van dat geld op vakantie kunnen gaan.’ ‘Ja,’ had hij gezegd, ‘maar een plek op een kerkhof is voor altijd.’ Ze hadden lijstjes opgesteld van degenen aan wie ze hun bezittingen wilden schenken. Ze hadden gezangen en gedichten uitgezocht en zich lachend afgevraagd hoe ‘All Things Bright And Beautiful’, de keus van Elizabeth, zou vallen in Throckton. ‘Je wordt er vrolijk van,’ had ze gezegd, ‘en Mel en ik zongen het ’s zondags altijd in de kerk. We hebben het uitgekozen voor de begrafenis van onze moeder. Het is ons lijflied. Throckton zal het gewoon maar moeten slikken.’ Na afloop hadden ze de enveloppen verzegeld en waren ze met een fles wijn naar bed gegaan.

Nu is Elizabeth maar wat blij met die envelop. In plaats van beslissingen te hoeven nemen, kan ze met vellen papier zwaaien. Nee tegen terbeschikkingstelling aan de wetenschap, nee tegen een korpsbegrafenis, nee tegen crematie. Ja tegen ‘Blijf bij mij, Heer’, ‘De Heer is mijn hoeder’ en in uniform begraven worden. Ze besluit dat alles wat niet in de envelop zit er niet toe doet, en laat Patricia de catering en de auto’s regelen en haar kledingkast doorspitten om geschikte begrafenis-kleding voor haar uit te zoeken. Tussen de gesprekken door zit ze er meestal stilletjes bij, en wacht. Wacht tot dit niet waar zal zijn.

Elizabeth is nog nooit in een rouwkamer geweest. Patricia en zij vergezellen elkaar ernaartoe en gaan om beurten naar binnen. Patricia gaat als eerste. Ze komt er zwijgend en met een gezwollen gezicht weer uit en pakt knikkend de handen van Elizabeth beet. Ze staat op, nog steeds aarzelend, en gaat tegenover de imitatie-eiken deur staan.

Het is een kleiner vertrek dan ze had verwacht. Het is zacht verlicht en een ingewikkeld bloemstuk waarin een aantal van de kleinere bloemen verlept zijn verspreidt een zoetig mufte geur. Er hangt een kruis. En er staat een stoel naast de kist. Want er is een kist. Er is een kist. Elizabeth doet haar ogen dicht en dwingt zichzelf normaal adem te halen. Ze kijkt weer. Ja, er is een kist. De kist van Mike. Haar ziel krimpt ineen. Het bovenste deel van de kist is open, de rest dicht.

Bij wijze van experiment legt Elizabeth haar hand op het hout aan de onderkant, waar ze zich zou voorstellen dat de voeten van Mike waren als ze in staat zou zijn geweest om aan zijn koude, dode voeten in een kist te denken. Ze controleert haar gevoelens maar bespeurt niets nieuws, niets ergers. Ze doet een stap naar voren. Haar hand is nu ter hoogte van zijn denkbeeldige knieën. Het hout is glad. Haar handpalm glijdt naar boven via de dij en de maag en blijft ter hoogte van de borst liggen: een gruwelijke pantomime van wat ze in haar leven zo vaak heeft gedaan. Haar verstand zegt: als Mike gestorven was zou het zo zijn, ja, maar hij kan niet gestorven zijn. Dat kan niet.

Elizabeth weet wat ze hierna kan verwachten. Dus ze doet nog een stap naar voren en kijkt naar beneden.

Het gezicht van Mike is gezwollen, maar niet heel erg, en heeft een vreemde kleur, hoewel dat door het licht kan komen. Blake, die hen het korte stukje had gereden omdat ze geen van beiden opgewassen waren tegen de wandeling of de mensen of het licht van een gewone dag, had hun in de auto verteld dat Mike eruit zou zien alsof hij sliep, maar dit ernstige, ingesloten gezicht vertoont geen enkele gelijkenis met dat van haar breeduit liggende, het dekbed opeisende, snurkende man, die elk moment een arm uit kon slaan om haar naar zich toe te trekken, ook al was hij in diepe slaap.

Elizabeth beseft dat ze haar adem inhoudt terwijl ze zich inspant om degene die voor haar ligt te herkennen. Voorzichtig steekt ze haar linkerhand uit. Haar eigen huid is dof in dit doffe licht. Ze raakt zijn gezicht aan. Haar duim streelt de holte links van zijn rechterjukbeen. Hij is koud en zijn huid is poederachtig. Ze kijkt aandachtig naar hem en wacht tot hij zijn ogen opendoet. Uit haar eigen ogen druipen tranen, die zich verzamelen op zijn gezicht. Ze veegt ze voorzichtig weg, met de duim waar nu zijn trouwring omheen zit. Heel even zijn het zijn tranen en huilen ze samen.

Elizabeth buigt zich naar voren en fluistert: 'Je kunt toneelspelen wat je wilt, maar ik weet dat je me niet in de steek hebt gelaten. Ik weet dat je dat nooit zou doen.'

Ze fluistert: 'Ik wil je hand vasthouden.' Haar eigen handen, die onbelemmerd door haar haar kunnen harken, zich met elkaar kun-

nen verstrengelen en tranen kunnen opvangen die van haar kin druipen, tintelen bij de afschuwelijke gedachte zo ingeklemd te zijn als die van hem.

Ze fluistert: 'Laat me zien dat je niet dood bent,' en ze gaat zitten wachten met haar hand op de kist, zo ongeveer ter hoogte van de hand van Michael. Ze doet haar ogen dicht. 'Je had beloofd dat je me nooit in de steek zou laten,' zegt ze, om het over een andere boeg te gooien, met het idee dat opporren misschien beter werkt dan smeken. De tijd staat stil, de wereld staat stil en zelfs de tranenstroom staat even stil terwijl Elizabeth haar best doet om een teken op te vangen, al haar zintuigen gespitst en o, zo gretig. Maar er komt geen teken.

Throckton Warbler, 11 januari

MAN TRAGISCH OM HET LEVEN GEKOMEN BIJ REDDING TIENER

Plaatselijk politieagent Michael Gray, 37, is zondagavond laat in Butler's Pond verdronken. Aangenomen wordt dat hij tijdens het uitlaten van zijn hond de negentienjarige Kate Micklethwaite in nood in het water zag en het ijskoude meer in dook om haar te redden. De hond van Michael, Pepper, sloeg alarm en voorbijgangers troffen Kate doorweekt en bewusteloos op de oever aan. Pepper werd herkend door dienstdoend politieagent Blake Osbourne, die verklaarde: 'Ik besteedde aanvankelijk niet veel aandacht aan de hond. Maar toen het slachtoffer per ambulance was weggevoerd, drong het tot me door dat de hond nog steeds blafte. Toen ik naar hem toe ging sprong hij het water in en begon rondjes te zwemmen. Zodra ik hem had herkend was de schrik me om het hart geslagen. Michael was een moedige politieagent en een belangrijk persoon binnen onze gemeenschap. We zullen hem allemaal vreselijk missen, als collega en als vriend.'

Michael is in Throckton, waar hij is opgegroeid, algemeen bekend. Hij laat een weduwe achter, Elizabeth, die hij tijdens een rondreis door Australië had leren kennen. Zijn moeder Patricia, hoofdbibliothecaris in Throckton, laat via een vriend van de familie weten: 'We kunnen niet geloven dat dit gebeurd is. Michael was een goede, aardige man, een liefhebbende zoon en echtgenoot, en ik weet niet wat we zonder hem moeten. We zijn geschokt. Het is typerend voor Michael dat hij gestorven is tijdens het redden van een ander.'

Kate Micklethwaite zal naar verwachting een dezer dagen het ziekenhuis verlaten. Ze is bij bewustzijn gekomen en naar verluidt is haar toestand stabiel. Haar vader Rufus Micklethwaite, directeur van architectenbureau Light And Shade, werd door emotie overmand toen